

Arrest

nr. 105341 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 februari 2009 dient de verzoeker een aanvraag in tot verkrijging van een visum met het oog op gezinshereniging.

1.2 Op 21 april 2009 wordt aan de verzoeker een visum lang verblijf (type D) afgeleverd.

1.3 Op 16 december 2009 wordt de verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4 Op 2 februari 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent de beslissing tot afnemering van verzoekers F-kaart.

1.5 Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 5 december 2012. Dit is de thans bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: Y(...) Voorna(a)m(en): Y(...) Nationaliteit: Turkse Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Emirdag Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Gelet op het feit dat uit het verslag van de samenwoningcontrole dd. 03.12.2011 blijkt dat betrokkene niet meer bij zijn echtgenote inwoont omdat de relatie niet meer werkt en zij uit elkaar zijn, en dat er aldus geen sprake meer is van een gezinscel;

Gelet op het feit dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene sinds 27.10.2011 afgevoerd werd van ambtswege;

Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van de betrokkene (32) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Gelet op het feit dat uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij nog naar zijn land van herkomst is gereisd;

Gelet op het medisch attest dd. 24.07.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in goede medische gezondheid verkeert en dat zijn gezondheid dus geen beletsel vormt voor een terugkeer naar zijn land van herkomst;

Gelet op het feit dat de betrokkene loonfiches uit interim arbeid voorlegt van het jaar 2009 en 2010, een arbeidsovereenkomst van 08.03.2010, een attest van tewerkstelling dd. 27.09.2010, een arbeidsovereenkomst dd. 06.08.2012 en een bewijs van een zelfstandige activiteit vanaf 04.04.2011 voorlegt;

Gelet op het feit dat dit aantoont dat betrokkene ook in het land van herkomst geen moeilijkheden zal ondervinden om werk te vinden;

Gelet op het feit dat de betrokkene naast documenten waaruit blijkt dat hij het voor hem verplichte inburgeringstraject met succes heeft afgerond enkel een aantal verklaringen op eer door derden voorlegt als bewijs van sociale of culturele integratie voorlegt;

Gelet op het feit dat betrokkene geen andere bewijzen voorlegt van sociale of culturele integratie;

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokkene aangezien de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. De verzoeker betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins voorafgaandelijk voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande redenen waarom hij en zijn echtgenote uit elkaar zouden zijn gegaan.

Dat verzoeker geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.”

3.1.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die verblijft in hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie wanneer er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. De bestreden beslissing stelt dat er *in casu* geen sprake is van een gezinscel aangezien de verzoeker niet langer inwoont bij zijn echtgenote en de relatie beëindigd is. Daarnaast motiveert de verweerder dat verzoekers sociale, economische en culturele integratie niet van die aard zijn om zijn verdere verblijf in het Rijk te rechtvaardigen en dat de verzoeker nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3 De verzoeker stelt dat de verweerder geenszins rekening gehouden heeft met alle elementen uit het dossier en dat hij heeft nagelaten de verzoeker uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken voor te leggen of hem te horen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het horen kan in bepaalde gevallen vereist zijn om tegemoet te komen aan de verplichtingen die voortvloeien uit het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding impliceert echter niet dat de verzoeker noodzakelijkerwijs mondeling zijn bemerkingsen diende te kunnen formuleren, doch slechts dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. De hoorplicht is verder niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). De verzoeker kan zich *in casu* niet dienstig beroepen op een schending van de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad merkt echter op dat uit het administratief dossier blijkt dat aan de verzoeker de kans werd geboden om elementen inzake zijn gezinsleven in België en inzake de elementen in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet aan te brengen. Hiertoe wordt verwezen naar het schrijven van de verweerder van 4 april 2012, dat op 5 juli 2012 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht. De verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat hij niet de kans gekregen heeft om zijn standpunt te verduidelijken.

De verzoeker betoogt vervolgens dat hij ten onrechte niet gehoord werd door de verweerder aangaande de redenen waarom hij en zijn echtgenote uit elkaar gegaan zijn. Het is de Raad echter niet duidelijk welk belang de verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel, nu het horen van de verzoeker maar zin heeft voor zover het de overheid van de overwogen en voor de verzoeker nadelige beslissing kon afhouden. De verzoeker, die niet betwist dat er niet langer sprake is van een gezamenlijke vestiging of een gezinscel met zijn echtgenote, toont niet aan dat hij informatie had kunnen verstrekken die de beslissing op een voor hem positieve wijze had kunnen beïnvloeden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126).

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder geen rekening gehouden heeft met alle elementen van het dossier, beperkt hij zich tot het uiten van een loutere bewering. De verzoeker laat na te verduidelijken welke elementen de verweerder miskend zou hebben.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de verweerder een manifeste beoordelingsfout zou hebben begaan bij het beëindigen van verzoekers verblijfsrecht.

3.1.4 De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.1.5 De Raad merkt op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting moet bevatten van de feiten en middelen die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat de verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing een schending inhoudt van "*de motiveringsplicht*". Het middel is dan ook niet ontvankelijk wat de aangevoerde schending van dit beginsel betreft.

3.1.6 Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoeker citeert de toepasselijke wetsbepaling en licht het middel als volgt toe:

"Dat verzoeker wel degelijk bewijsstukken aangaande zijn tewerkstelling in België heeft neergelegd. Dat geenszins door verweerder op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom met verzoekers langdurig verblijf, verzoekers huidige tewerkstelling in België (verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst dd. 8.08.2012 neergelegd) geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk. Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd.

Dat er sprake is van schending van het evenredigheidsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van verzoekers rechten van verdediging.”

3.2.1 Aangezien de verzoeker inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat hij doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. *In casu* dient de materiële motiveringplicht te worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verzoeker stelt dat de verweerder geenszins een grondig onderzoek gevoerd heeft naar verzoekers gezinsleven in België, zijn gezondheidstoestand, zijn sociale en economische situatie, zijn integratie de duur van zijn verblijf in België en de bindingen met zijn land van herkomst.

De Raad herinnert eraan dat de verweerder de verzoeker door middel van het schrijven van 4 april 2012 uitgenodigd heeft alle mogelijke informatie omtrent de humanitaire elementen in de zin van artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet over te maken. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen aangaande deze humanitaire elementen:

“Gelet op het feit dat de jonge leeftijd van de betrokkene (32) hem in staat stelt om in zijn land van herkomst terug een leven op te bouwen;

Gelet op het feit dat uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij nog naar zijn land van herkomst is gereisd;

Gelet op het medisch attest dd. 24.07.2012 waaruit blijkt dat betrokkene in goede medische gezondheid verkeert en dat zijn gezondheid dus geen beletsel vormt voor een terugkeer naar zijn land van herkomst;

Gelet op het feit dat de betrokkene loonfiches uit interim arbeid voorlegt van het jaar 2009 en 2010, een arbeidsovereenkomst van 08.03.2010, een attest van tewerkstelling dd. 27.09.2010, een arbeidsovereenkomst dd. 06.08.2012 en een bewijs van een zelfstandige activiteit vanaf 04.04.2011 voorlegt,

gelet op het feit dat dit aantoont dat betrokkene ook in het land van herkomst geen moeilijkheden zal ondervinden om werk te vinden;

Gelet op het feit dat de betrokkene naast documenten waaruit blijkt dat hij het voor hem verplichte inburgeringstraject met succes heeft afgerond enkel een aantal verklaringen op eer door derden voorlegt als bewijs van sociale of culturele integratie voorlegt;

Gelet op het feit dat betrokkene geen andere bewijzen voorlegt van sociale of culturele integratie;

Gelet op al het voorgaande wordt geconcludeerd dat het recht op verblijf van betrokkene wordt ingetrokkene aangezien de economische, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt en dat de betrokkene nog voldoende bindingen heeft met zijn land van herkomst waardoor een verplichte terugkeer hem geen schade zal berokkenen.”

De Raad wijst erop dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet – dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur

van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong – als dusdanig geen plicht tot motivering omvat. Niettegenstaande dit gegeven kan echter worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de humanitaire elementen en dat de verweerder een grondig onderzoek geleverd heeft van de door de verzoeker gevoegde stukken.

De Raad merkt tevens op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat de verzoeker bewijsstukken aangaande zijn tewerkstelling heeft aangebracht, deze stukken worden ook verder gespecificeerd en in rekening genomen doch de verweerder heeft geoordeeld dat deze attesten van tewerkstelling en de arbeidsovereenkomsten aantonen dat de betrokkene ook in zijn land van herkomst geen moeilijkheden zal ondervinden om werk te vinden.

In tegenstelling tot verzoekers beweringen, heeft de verweerder verzoekers economische situatie dan ook beoordeeld in het licht van de door de verzoeker ingediende attesten en overeenkomsten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft vervolgens geconcludeerd dat de economische, sociale en culturele integratie van de verzoeker in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt. De verzoeker toont op geen enkel manier aan dat dit oordeel, dat duidelijk ook verzoekers economische integratie betreft, kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris enige onzorgvuldigheid zou hebben begaan bij de feitenvinding. De bewijsstukken van tewerkstelling die in de bestreden beslissing worden in rekening genomen, stemmen overeen met de stukken die door de verzoeker werden overgemaakt en die zich in het administratief dossier bevinden. Waar de verzoeker verwijst naar een arbeidsovereenkomst van 8 augustus 2012, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd die gedateerd is op 1 augustus 2012 en die ingaat op 6 augustus 2012. Ook op dit punt berust de bestreden beslissing op de juiste grondslag.

De verzoeker stelt tevens dat de verweerder nagelaten heeft te motiveren waarom zijn langdurig verblijf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van zijn sociale en culturele integratie. De Raad merkt op dat de verweerder bij de beoordeling van verzoekers sociale en culturele integratie motiveert dat *“Gelet op het feit dat de betrokkene naast documenten waaruit blijkt dat hij het voor hem verplichte inburgeringstraject met succes heeft afgerond enkel een aantal verklaringen op eer door derden voorlegt als bewijs van sociale of culturele integratie voorlegt; Gelet op het feit dat betrokkene geen andere bewijzen voorlegt van sociale of culturele integratie; (...) de sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk niet van die aard is dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.”* Deze vaststellingen, die in overeenstemming zijn met de stukken van het administratief dossier, worden door de verzoeker niet concreet weerlegd. De Raad acht het, gelet op de stukken van het administratief dossier, niet kennelijk onredelijk van de verweerder om te oordelen dat de verzoeker niet voldoende bewijzen voorlegt van sociale en culturele integratie derwijze dat deze een verder verblijf in het Rijk zouden rechtvaardigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijken niet.

3.2.2 De verzoekende partij maakt geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.3 In zoverre de verzoeker een schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging aanvoert, merkt de Raad op dat de verzoeker in het kader van zijn tweede middel niet aangeeft op welke wijze de hoorplicht of de rechten van verdediging werden miskend door de bestreden beslissing. In het huidige middel wordt dan ook vastgesteld dat de verzoeker niet op ontvankelijke wijze de schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging aanvoert.

3.2.4 Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé- en gezinsleven, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Dat er opnieuw geen enkele belangenafweging is gebeurd met betrekking tot de huidige privé-en gezinssituatie van verzoeker en het algemeen belang.”

3.3.1 De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt aangezien er geen enkele belangenafweging is gebeurd met betrekking tot zijn huidige privé- en gezinssituatie of het algemeen belang.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.3.2 Met zijn betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een daadwerkelijk gezinsleven in België. De verzoeker specificeert nergens over welk gezinsleven hij het precies heeft en beperkt zich tot de vage en zeer algemene bemerking dat *“zijn privé- en gezinsleven geschonden wordt”* en dat er *“geen enkele belangenafweging is gebeurd met betrekking tot de huidige privé-en gezinssituatie van verzoeker en het algemeen belang”*. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker niet langer samenwoont met zijn echtgenote en dat zij geen relatie meer hebben. Daarenboven heeft de verzoeker nagelaten om bijkomende stukken voor te leggen die aantonen dat hij in België zou beschikken over andere gezinsleden. De verzoeker toont dan ook op geen enkele wijze

aan over enig gezinsleven in België te beschikken dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

3.3.3 Ook wat verzoekers privéleven betreft, merkt de Raad op dat er geen elementen worden aangebracht die op concrete en afdoende wijze het bestaan van een privéleven in België aantonen. Het administratief dossier bevat enkele verklaringen op eer door derden. Deze verklaringen, die afkomstig zijn van winkeluithalers en buurtbewoners van de verzoeker, tonen niet afdoende aan dat er sprake zou zijn van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. De Raad wijst er op dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). De Raad wijst er voorts ook op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht kan afgeleid worden.

Aangezien het bestaan van een privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet voorligt, dringt de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bijbehorende belangenafweging zich niet op.

Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt niet voor.

3.3.4 Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE